

Przypowieść o synu marnotrawnym często była tematem obrazów.

Malowanie grzesznego życia lekkomyślnego syna dawało pretekst do tworzenia żywych scenek zabaw

w karczmach i gospodach pod pozorem udzielania moralnych pouczeń. Najczęściej jednak przedstawiano wzruszającą scenę, w której dobry ojciec wybacza swemu skruszonemu potomkowi. Spośród tych obrazów wyróżnia się oryginalnością dzieło Guercina, jednego z uczniów Caravaggia.

Artysta pokazuje chwilę, w której namalowany z lewej strony powracający syn zrzuca swe stare łąchmany. Za chwilę włoży wytworne szaty, które podaje mu – stojący z prawej – jego starszy brat.

Właściwym tematem obrazu nie jest jednak „przebieranka”, lecz trudna misja pojednania obu braci, której podjął się ojciec.

Z Ewangelii według św. Łukasza wiemy, że brat z rezerwą podszedł do wspaniałomyślnego przebaczenia, jakiego marnotrawnemu synowi udzielił ojciec. W Ewangelii zresztą czytamy, że nie jest on obecny podczas powrotu brata. Pracuje w tym czasie w polu, nadchodzi później i dopiero wtedy dowiaduje się, co zaszło. W tekście biblijnym szatę podaje służący. Guercino chciał jednak pokazać napięcie pomiędzy obu braćmi. Starszy spuszcza wzrok i nie okazuje radości. Ojciec sam więc sięga po ubranie, pośrednicząc w kontakcie między synami. Prawą ręką popycha nawet młodszego syna w kierunku starszego.

Przypowieść ewangeliczna o synu marnotrawnym mówi o bezgranicznej miłości Boga do ludzi. To On jest ojcem, a my, grzesznicy, jesteśmy Jego marnotrawnymi dziećmi, które na zakończenie swej życiowej wędrówki mogą liczyć na Bożą miłość i wyrozumiałość. Artysta kładzie tu nacisk na to, jak bardzo Bogu zależy na zgodzie między ludźmi i na tym, by sobie wzajemnie wybacжали.

